

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613202323
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8613202323.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: H., s.r.o., W., B., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený AK - TARABČÁK s.r.o., Hlavná 13, Prešov, IČO: 36 859 109, proti žalovanému: L. O. A., správca konkurznej podstaty úpadcu R. N., U. X, N. - D. podnikajúci pod obchodným menom L. O. A. - O., IČO: XX XXX XXX, s miestom podnikania S. XXX/X, N., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Jurči, s.r.o., Dončova 1451/21, Ružomberok, IČO: 36 862 304, o zaplatenie 70 789,97 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Svidník zo dňa 20.10.2015, č. k. 7C 119/2013-65, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvého stupňa“) návrh žalobcu na prerušenie konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C 119/2013 zamietol.

Vychádzal zo zistenia, že podanie ústavnej sťažnosti vo veci 7C 576/2012, resp. sp. zn. 1Co 204/2014 v tomto prípade nie je dôvodom na prerušenie predmetného konania, pričom súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, podľa ktorého je skutkovo predmetom tohto konania nárok na zaplatenie sumy 70 789,97 eur označený ako škoda, ktorá mala vzniknúť v rokoch 2002 až 2008. Predmetné konanie je teda skutkovo iné, jeho predmetom je uplatnenie nároku na náhradu škody vzniknutej v inom časovom období. Aj keď je právne daná žaloba rovnako odôvodnená, ide o iný skutkový nárok ako nárok žalovaných v spore sp. zn. 7C 576/2012. Za daného stavu nemôže byť konanie vedené pod sp. zn. 7C 576/2012 a ani naň nadväzujúce konanie pred Ústavným súdom prekážkou tohto konania, nakoľko rozhodnutie v tejto veci nie je závislé na rozhodnutí vo veci sp. zn. 7C 576/2012. Z uvedených dôvodov zamietol súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že ak by sa súd oboznámil so spisom 7C 576/2012, zistil by, že v tomto konaní bola žaloba zamietnutá iba z titulu premlčania, pričom sa súd ďalšími skutkovými okolnosťami vzniku ujmy podľa § 77 ods. 3 O.s.p. nezaoberal. Podstatné pre posúdenie je podľa jeho názoru tá skutočnosť, že ak ústavný súd vysloví, že nedošlo k premlčaniu, bude to mať význam aj pre predmetné konanie, pretože aj v tomto konaní je vznesená námietka premlčania. Má za to, že skutkové okolnosti ujmy sú totožné v oboch prípadoch. Navrhol preto napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že podanie ústavnej sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie žiadneho občiansko-súdneho konania, nakoľko konanie pred ústavným súdom je zamerané na posudzovanie prípadných zásahov do základných práv, pričom ústavný súd nie je súčasťou všeobecného súdnictva a nie je treťou opravnou inštanciou. Má za to, že v konaní sp. zn. 7C 576/2012 išlo o iný skutkový nárok. So zreteľom na to navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle zásad upravených v § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie je správne.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva (arg. slovo „môže“), že prerušenie konania z tam uvedených dôvodov je fakultatívne, teda súd nie je povinný prerušiť konanie ani v prípade, že by inak boli splnené podmienky podľa tohto ustanovenia. Takéto stanovisko prijíma i právna veda (porov. Ficová, S., v diele Števček, M., Ficová, S., a kol.: Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha : C.H. BECK 2009, 603). Účastník môže navrhnúť takéto prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Tento procesný úkon súdu závisí len od úvahy súdu, a preto nie je viazaný návrhom účastníka konania.

Prekážky postupu konania sú taxatívne vymedzené v § 107 až 111 O.s.p. Tieto ustanovenia neobsahujú právnu normu, ktorá by umožňovala, aby všeobecný súd nekonal a nerozhodoval vo veci len z dôvodu, že sa na súde vedie konanie v súvisiacom spore s tými účastníkmi konania s obdobným skutkovým a právnym základom.

Pripustenie dôvodu prerušenia konania len z dôvodu, že na súde sa vedie iné konanie s tými istými účastníkmi, by bolo porušením práva účastníkov na prerokovanie veci bez prieťahov. V danom prípade je potrebné prihliadať na legitímne očakávania účastníkov, preto konanie v inej veci nemôže byť dôvodom na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Využitie možnosti prerušiť konania sleduje záujem hospodárnosti.

Oboznámením sa s obsahom spisu, ako aj odôvodnením napadnutého uznesenia a obsahom podaného odvolania odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne postupoval pokiaľ návrh na prerušenie konania nepovažoval za dôvodný a návrh na prerušenie konania zamietol.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca podal proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co 204/2014-158 zo dňa 22.4.2015 ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, pričom konanie o nej je vedené pod sp. zn. Rvp 10509/2015. Uvedenou sťažnosťou sa domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd predmetným rozsudkom.

Samotné podanie ústavnej sťažnosti v inej právnej veci, dokonca ani jej prijatie Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie nie je dôvodom, so zreteľom na ktorý treba konanie prerušiť. Ústavný súd Slovenskej republiky môže, ale rovnako nemusí vyhovieť podanej ústavnej sťažnosti. Pritom Ústavný súd Slovenskej republiky sám zastáva názor, že právne závery vyplývajúce z jeho rozhodnutí vo veciach individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa týkajú v podstate len týchto sťažností a nie sú v zásade globálne záväzné (neplnia funkciu všeobecne záväzného aplikačného pravidla) pre rozhodovaciu prax všeobecných súdov (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2012 sp. zn. I. ÚS 359/2012). V tom zmysle ani rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci, ktoré bude vydané, nemôže mať pre preskúmanú vec účinky záväzného aplikačného pravidla.

Podľa názoru odvolacieho súdu preto prerušenie konania o zaplatenie 70 789,97 eur z titulu náhradu ujmy podľa § 77 ods. 3 O.s.p. do skončenia konania o predmetnej ústavnej sťažnosti nesleduje záujem hospodárnosti. Otázku premlčania, ktorou argumentuje odvolateľ, si podľa názoru odvolacieho súdu môže vyriešiť súd prvého stupňa ako predbežnú otázku, pričom jej posúdenie je v každom konkrétnom prípade a s ohľadom na okolnosti toho ktorého prípadu individuálne.

Aj ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., tak ako napokon každé zákonné ustanovenie, sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Keďže zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, musí sa všeobecný súd pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. riadiť preto i požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku ústavy a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (I. ÚS 21/00).

V záujme zachovania práva účastníka na spravodlivý súdny proces, ako aj práva na prejednanie vecí nestranným súdom bez zbytočných prieťahov, preto odvolací súd napadnuté uznesenie v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.